

Arrest

nr. 95 801 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart M. J. te heten, op (...) te zijn geboren en uit Luanda afkomstig te zijn. U heeft steeds in de bairro P. in de municipio K. K. gewoond. Uw ouders zijn reeds enige tijd geleden overleden. U woonde alleen met uw drie jongere zussen en uw twee kinderen. U verkocht wat water om in jullie levensonderhoud te voorzien. Een man die eveneens in jullie wijk woonde, de heer W. (van wie u de volledige naam niet kent), vroeg u op een dag, u kan zich de datum niet meer herinneren, om een bedrag in kwanza (u herinnert zich niet meer het precieze bedrag) in 150 000 dollar om te wisselen. De heer W. was een kolonel bij de politie. U aanvaardde. Hij gaf u het ganse bedrag en u wisselde het beetje bij beetje, omdat er niet altijd dollars ter beschikking waren. De heer W. bracht u dagelijks weg en

kwam u halen op de plek in P. waar er geld werd gewisseld. U nam telkens al het geld mee, gezien u bang was dat er iemand bij u thuis kon binnenkomen en het geld zou meenemen. Op 3 september 2011, na drie weken, werd u door vier jonge mannen aangesproken op de plaats waar er geld werd gewisseld. Ze zeiden dat ze veel geld wilden wisselen en vroegen u om met hen in de wagen te stappen om naar een café te gaan en er de ruil te doen. U aanvaardde. De jonge mannen sloegen echter een voor u onbekende weg in en beroofden u van al het geld. U werd achtergelaten aan een bos. U hilde en ging terug naar de plaats waar er geld werd gewisseld. U vertelde wat er u was overkomen aan uw collega's. Zij raadden u aan naar de politie te gaan, maar u was te overtuurd. De heer W. kwam u ophalen en u vertelde hem wat er was gebeurd. Hij geloofde u niet, hij zei dat hij u naar de gevangenis zou brengen tot u zou vertellen wat er met het geld was gebeurd. Hij bracht u naar de gevangenis van "C." in de buurt van P.. U was twee maanden zwanger. U diende er met mannen te slapen. De heer W. kwam dagdagelijks naar de gevangenis om u met de dood te bedreigen indien u niet met het geld over de brug zou komen. Een politieagent die in de gevangenis werkte, S. (u weet de volledige naam niet), zei dat hij u zou helpen. Hij had medelijden met u, gezien u zwanger was en er niemand was om u eten te brengen. Op 10 maart 2012 kwam Sergio u halen. Hij zei u dat u naar een andere gevangenis in het binnenland zou worden gebracht, maar hij bracht u naar een woning in de buurt van P.. Op 11 maart 2012 bracht hij u naar de luchthaven. Diezelfde dag reisde u, onder begeleiding van S., per vliegtuig naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. Sergio vertelde u dat u zich niet in het binnenland [van Angola] bevond, maar in Europa. Hij vroeg u te wachten en u heeft hem sedertdien niet meer teruggezien. U vroeg op 12 maart 2012 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een Aviso – notificação, dd. 20 februari 2012 en een Mandado de captura, dd. 1 maart 2013 (sic). U beweerde dat Sergio u deze documenten overhandigde bij uw aankomst in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

U verklaart niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u bang bent te worden gedood door de heer W., een kolonel bij de politie, omdat hij u er van beschuldigde zijn geld (150 000 \$) te hebben ontvreemd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Angola heeft verlaten omdat u er vervolgd werd door een kolonel bij de politie, de heer W., omdat u na een overval zijn geld (150 000 \$) was kwijtgespeeld en hij u niet geloofde dat dit ten gevolge van een overval was (gehoorverslag, pp. 9 en 13).

Dit is echter een probleem van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard, dat geen verband houdt met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). U verklaarde immers zelf dat uw problemen het gevolg waren van het feit dat u ongewild het geld was kwijtgeraakt na een overval (gehoorverslag, p. 13). Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u door de heer W., door de Angolese autoriteiten of door andere actoren gevisieerd wordt omwille van één van de hiervoor genoemde conventiegronden.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten ernstig ondermijnd door vage en weinig aannemelijke verklaringen met betrekking tot belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo is het niet aannemelijk dat u de volledige naam niet kan verstrekken van de persoon die u zou bedreigen. U kon enkel zeggen dat hij kolonel bij de politie was (gehoorverslag, 7) en dat zijn naam W. is (gehoorverslag, p. 6). Zijn volledige naam is u onbekend (gehoorverslag, p. 6) en u weet evenmin waar hij precies werkte (gehoorverslag, p. 7). Gelet op de vaststelling dat de heer W. in

dezelfde wijk als jullie woonde (gehoorverslag, p. 6); dat hij reeds uw ouders kende en hij u zag opgroeien (gehoorverslag, p. 7); dat hij bovendien een dermate vertrouwen in u had dat hij u naar Angolese maatstaven een fortuin toevertrouwde (150 000 \$) en gezien de heer W. de (enige) reden is dat u uw land van herkomst bent ontvlucht (gehoorverslag, p. 13), kan er redelijkerwijze van u worden verwacht dat u op zijn minst de volledige naam van de heer W. zou kunnen verstrekken. Overigens is het onduidelijk waarom de heer W. u, die geen ervaring had met het omwisselen van geld (gehoorverslag, pp. 6 en 7), dergelijk groot bedrag toevertrouwde om om te wisselen. U kon enkel in dit verband zeggen dat hij medelijden met u had (gehoorverslag, p. 7), hetgeen een weinig aannemelijke uitleg vormt gelet op de grote som geld waar het over ging. Verder is het niet aannemelijk dat de heer W. u vroeg om een som in kwanza in 150 000 \$ om te wisselen en hij u dit bedrag in kwanza in één keer overhandigde (gehoorverslag, pp. 6 en 7), maar dat u niet kan zeggen over hoeveel kwanza het ging (gehoorverslag, p. 6). Er kan immers aangenomen worden dat u als waterverkoopster (gehoorverslag, p. 4) niet elke dag met een dergelijke som geld werd geconfronteerd, zodat het bevreemdend is dat u zich niet meer het precieze bedrag in kwanza kan herinneren dat u van de heer W. had gekregen. Ook blijkt u zich de datum niet meer te herinneren waarop de heer W. u deze som geld had overhandigd (gehoorverslag, p. 6). U zei verder dat u op 3 september 2011, toen u opnieuw kwanza in dollars wilde wisselen, werd benaderd door vier jonge mannen (gehoorverslag, p. 7). Er werd u herhaaldelijk door het Commissariaat-generaal gevraagd over hoeveel kwanza u op dat moment nog beschikte (om te wisselen in dollars), maar u kon daar geen antwoord op geven (gehoorverslag, pp. 7 en 8). Overigens is het, gezien de vele (veiligheids-)risico's dat dit met zich meebrengt, in het geheel niet overtuigend dat u met dergelijk groot bedrag zonder meer op straat rondwandelde en/of de heer W. u zonder enige begeleiding toeliet om alleen op de plek achter te blijven waar er geld werd gewisseld. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat u bijzonder vaag was omtrent de persoon die u vreest en omtrent het bedrag in kwanza dat u ontving en u nog resteerde op het moment van de beroving. Verder was u ook bijzonder vaag over de (motieven van de) persoon die u hielp uit de gevangenis te ontsnappen en u uiteindelijk naar België bracht. Zo kon u evenmin zijn volledige naam verstrekken (gehoorverslag, p. 5). U kon enkel zeggen dat zijn naam S. is (gehoorverslag, p. 5). U weet niet of hij Angolees is (gehoorverslag, p. 5) of wat zijn functie in de gevangenis was (gehoorverslag, pp. 5 en 6). U zei dat hij een politiemann was in de gevangenis, maar op de vraag van het Commissariaat-generaal wat hij dan precies deed in de gevangenis, zei u niet te weten of hij een bewaker was of een politieagent (gehoorverslag, p. 6). U kon verder in het geheel geen overtuigende verklaring geven waarom S. u uit de gevangenis hielp en u naar België bracht. U zei dat u hem niet had betaald (gehoorverslag, p. 5) en hij misschien medelijden met u had (gehoorverslag, pp. 5, 11 en 12) omdat u zwanger was, omdat u niemand had die u eten bracht of omdat de heer W. u met de dood bedreigde (gehoorverslag, p. 5). U kon evenmin uitleggen hoe S. het regelde opdat u de gevangenis had kunnen verlaten (gehoorverslag, p. 9). U zei enkel dat hij u zei dat u naar een andere gevangenis zou worden overgebracht (gehoorverslag, pp. 9 en 12). Het is in elk geval niet aannemelijk dat S. u belangeloos niet alleen hielp de gevangenis te verlaten, maar u ook nog eens, tot uw eigen verrassing, naar België bracht (gehoorverslag, pp. 9 en 12). Bijgevolg dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot de (motieven van de) persoon die u de gevangenis hielp verlaten en u naar België bracht, dermate gebrekkig zijn dat er niet langer geloof aan kan worden gehecht.

Bovendien zijn ook uw verklaringen met betrekking tot een eventuele strafzaak die tegen u zou lopen bijzonder vaag.

Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u een advocaat had, antwoordde u dit niet te weten en zei u ontwijkend dat de heer W. u zei dat hij u zou doden en u verder niemand had gezien (gehoorverslag, p. 11). Op de daaropvolgende vraag of S. (indien hij effectief medelijden met u had) geen advocaat kon contacteren om u juridische bijstand te verlenen, antwoordde u opnieuw ontwijkend dat hij een politiemann was die medelijden met u had; met u praatte en uw naam vroeg; hij zei dat hij u zou helpen, maar niet wou zeggen wat hij zou doen (gehoorverslag, p. 11). U gaf diezelfde ontwijkende antwoorden op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u uw strafrechtelijke procedure niet had afgewacht. U zei dat u dacht dat u naar een andere gevangenis zou worden gebracht, zoals S. u had gezegd, en u enkel meeding en u zich plots hier bevond (gehoorverslag, p. 12). Pas hier in België vernam u van S. dat u niet in het binnenland van Angola was, maar in Europa (gehoorverslag, pp. 9 en 12). U kon zelfs niet zeggen of er een gerechtelijke procedure tegen u lopende was (gehoorverslag, p. 12). Dergelijke losse beweringen, in samenhang met bovenvermelde vaststellingen, ondergraven de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten. Uw asielaanvraag komt immers over als een aaneenschakeling van bonte beweringen. U wist verder niet of er inmiddels een proces in uw hoofde had plaatsgevonden en u kon evenmin informatie verstrekken over uw actuele situatie. U zei dat u geen contact meer heeft met S., noch met enige andere persoon in Angola

(gehoorverslag, pp. 4 en 12), gezien u geen enkel nummer meer heeft. Redelijkerwijze kan er aangenomen worden dat er andere manieren zijn om nummers of informatie te verkrijgen met betrekking tot uw actuele situatie. Het is niet aannemelijk dat u sedert uw aankomst in België niet heeft geprobeerd om iemand te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot uw situatie en uw problemen. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees voor de bedreigingen van de heer W.. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. In de Aviso – notificação, dd. 20 februari 2012, wordt vermeld dat u op 27 februari om 9 uur op de directie van het Algemeen Commando diende te verschijnen (gehoorverslag, p. 13), hetgeen bijzonder bevreemdend is, gezien u zich -volgens uw verklaringen- op dat moment nog in de gevangenis bevond (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u hieromtrent enige uitleg werd gevraagd, kon u niets anders zeggen dan dat u daar niet bent verschenen (gehoorverslag, p. 13). Het Mandado de captura (arrestatiebevel), dd. 1 maart 2013, vermeldt dat u beschuldigd wordt van verraad. Op de vraag van het Commissariaat-generaal welke beschuldiging werd vermeld op het door u voorgelegde arrestatiebevel, zei u dit niet te weten omdat u het niet gelezen hebt (gehoorverslag, p. 12), hetgeen getuigt van een gebrek aan interesse en nogmaals de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten in ernstige mate ondermijnt. Wanneer er u door het Commissariaat-generaal op werd gewezen dat er “verraad” wordt vermeld in dit aanhoudingsbevel, zei u dit niet te weten en dat er dus niet wordt aangenomen dat het geld is gestolen (gehoorverslag, p. 13), hetgeen geen verklaring vormt voor de vaststelling dat er op dit aanhoudingsbevel “verraad” wordt vermeld. Het feit dat u laaggeschoold zou zijn, vormt geen verklaring voor uw onwetendheid met betrekking tot de door u voorgelegde documenten. U zei immers uitdrukkelijk het arrestatiebevel niet gelezen te hebben (gehoorverslag, p. 12), hetgeen eerder wijst op een gebrek aan interesse dan op een gebrek aan scholing. U kon verder niet zeggen hoe S. aan deze documenten was geraakt (gehoorverslag, p. 5). Overigens kan de authenticiteit van het door u voorgelegde Mandado de captura in vraag worden gesteld, gezien er 1 maart 2013 als afleveringsdatum wordt vermeld. U kon hier geen enkele overtuigende verklaring voor geven (gehoorverslag, p. 14). U kon enkel -opnieuw- naar S. verwijzen, die u het document zou hebben overhandigd.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Génève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit of reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd en met welk paspoort u heeft gereisd, noch met welke maatschappij u heeft gereisd (gehoorverslag p. 5), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw uitleg hiervoor, met name dat u zelfs niet wist dat u naar Europa kwam en u dacht dat u naar een andere gevangenis zou worden gebracht in het binnenland van Angola (gehoorverslag, pp. 5 en 12), is in het geheel niet overtuigend om uw onwetendheden met betrekking tot (de organisatie van) uw reisweg te verklaren. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Vooral vluchten uit niet-Schengenlanden worden bij aankomst in de Schengenzone aan strenge controles onderworpen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Artikel 43/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967. Artikel 1, A (2) van dit Verdrag bepaalt onder meer dat als vluchteling wordt beschouwd elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees niet wil invoeren.

2.2.2. Verder bepaalt de derde paragraaf van artikel 48/3 van de voormelde wet dat er een verband moet zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging.

2.2.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het probleem van verzoekster van strafrechtelijke aard is en dat er geen verband is met de voormelde gronden van vervolging. Verzoekster betoogt dat zij problemen ondervond met een kolonel, die als een autoriteit moet beschouwd worden, en dat dit feit dus wel verband houdt met de Vluchtelingenconventie.

2.2.4. Daargelaten het feit dat de kolonel als protagonist in verzoeksters asielrelaas als privé-persoon met verzoekster handelde, toont verzoekster niet aan dat zij vervolgd werd wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep, of haar politieke overtuiging of dat zij om één van die redenen de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst niet zou kunnen invoeren. Een nexus tussen verzoeksters beweerdde problemen en één van de voormelde criteria is dan ook niet aangetoond. Deze vaststelling volstaat al om te kunnen vaststellen dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en dus evenmin een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.3.1. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden gewezen op wat volgt :

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.3.4.1. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

2.3.4.2. De commissaris-generaal oordeelde dat verzoekster geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, in geval van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, vooreerst omdat de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde feiten ernstig wordt ondermijnd door vage en weinig aannemelijke verklaringen met betrekking tot belangrijke aspecten van haar asielrelaas, en bovendien omdat haar verklaringen met betrekking tot een eventuele strafzaak die tegen haar zou lopen bijzonder vaag zijn.

2.3.4.3. De Raad stelt dienaangaande vast dat de bevindingen van de verwerende partij pertinent zijn, nu ze de kern van het asielrelaas raken en grond vinden in de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald in het gehoorverslag van verzoekster, die hangende de procedure de kans om in de vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven, door de verwerende partij gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3.5. Gezien hetgeen hiervoor werd gesteld, komt het aan verzoekster toe om de weigeringsmotieven inzake de subsidiaire beschermingsstatus met concrete en bewijskrachtige argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.3.5.1. Verzoekster doet gelden dat zij niet akkoord is met de stelling van de commissaris-generaal dat haar vage verklaringen en onwetendheden haar relaas niet geloofwaardig maken, dat de gegronde en actuele vrees duidelijk uit haar verklaringen blijkt, dat zij haar situatie zo duidelijk mogelijk heeft uitgelegd, en dat er nadruk moet worden gelegd op het feit dat zij weinig geschoold is. Zij stelt dat zij toch talrijke details heeft gegeven over wat zij heeft meegemaakt, en dat zij documenten ter staving van haar asielrelaas heeft neergelegd.

2.3.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar betoog op geen enkel ogenblik de motieven van de bestreden beslissing ontkracht. Zij beperkt zich tot de stelling het niet eens te zijn met de verwerende partij, doch weerlegt de vastgestelde vaagheden in haar verklaringen en de niet-aannemelijkheid ervan niet *in concreto*. In de mate dat zij wijst op haar laaggeschooldheid, toont verzoekster niet aan en valt niet in te zien hoe de scholingsgraad van verzoekster een invloed zou kunnen hebben op de vaststellingen in de aangevochten akte. Het feit dat verzoekster talrijke details zou hebben gegeven, haar situatie zo duidelijk mogelijk heeft uitgelegd en documenten heeft neergelegd ter staving van haar relaas doet evenmin afbreuk aan de motieven, die, samen gelezen, de weigeringsbeslissing kunnen dragen. Derhalve blijft de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas onverminderd overeind en kan verzoekster er zich niet op beroepen om aannemelijk te maken dat zij het slachtoffer van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet zou zijn in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Voorts brengt verzoekster geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad is van oordeel, gelet op hetgeen voorafgaat, dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS